

Grindsted Kirke. Konfirmation af hold fra Lynghedeskolen.

Lørdag d. 11. maj 2019 kl. 10.00.

Egil Hvid-Olsen.

Prædiken til 3. søndag efter påske, Joh. 16,16-22, 1. tekstrække.

Salmer.

DDS 749 "I østen stiger solen op".

DDS 29 "Spænd over os dit himmelsejl".

Prædiken.

DDS 478 "Vi kommer til din kirke, Gud".

Konfirmation.

"100 salmer" nr. 851 "Hvem er Gud?"

DDS 192 "Hil dig, Frelser og Forsoner!"

Tekstlæsninger.

Denne hellige lektie skriver profeten Esajas: Et kort øjeblik forlod jeg dig, men i stor barmhjertighed tager jeg dig tilbage. I overstrømmende vrede skjulte jeg et øjeblik

ansigtet for dig, men i evig troskab viser jeg dig barmhjertighed, siger Herren, der løskøber dig. For mig er dette som Noas dage: Som jeg dengang svor, at Noas vandflod ikke skulle komme over jorden igen, sådan sværger jeg nu, at jeg ikke vil blive vred og true dig. For bjergene kan rokkes og højene vakle, men min troskab mod dig rokkes ikke, og min fredspagt vakler ikke, siger Herren, der viser dig barmhjertighed. (*Esajas' Bog 54,7-10*).

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Johannes: Jesus sagde: »En kort tid, så ser I mig ikke længere, og atter en kort tid, så skal I se mig.« Da sagde nogle af hans disciple til hinanden: »Hvad er meningen med det, han siger til os: En kort tid, så ser I mig ikke, og atter en kort tid, så skal I se mig? og: Jeg går til Faderen?« De sagde altså: »Hvad mener han med at sige: En kort tid? Vi forstår ikke, hvad han taler om.« Jesus vidste, at de ville spørge ham, så han sagde til dem: »I spørger hinanden, hvad jeg mente, da jeg sagde: En kort tid, så ser I mig ikke, og atter en kort tid, så skal I se mig? Sandelig, sandelig siger jeg jer: I skal græde og klage, men verden skal glæde sig. I skal sørge, men jeres sorg skal blive til glæde. Når kvinden skal føde, har hun det svært, fordi hendes time er kommet; men når hun har født sit barn, husker hun ikke mere sin trængsel af glæde over, at et menneske er født til verden. Også I sørger nu, men jeg skal se jer igen, og da skal jeres hjerte glæde sig, og ingen skal tage jeres glæde fra jer.« (*Johannesevangeliet 16,16-22*).

Prædiken.

Der er garanteret mange af jer konfirmander, der ofte hører voksne sige: ”Ih, hvor er du blevet stor!”. Det er slet ikke umuligt, at I også kommer til at høre det i dag. I har

jo en alder, hvor I lige pludselig vokser så meget, at det faktisk kan gøre helt ondt i kroppen - som om der er nogen, der har flået I jer fra hver sin ende. Det er både godt og skidt, for selvom det gør ondt, er det de færreste på jeres alder, der synes, det er sejt at være lille.

I har da også været meget optaget af, hvem af jer, der skulle sidde forrest i dag. Var det de højeste eller de laveste? Beklageligvis har Brian og Silvia trukket nitten. I er ikke alene de laveste i klassen lige nu. I og jeres familie har også fået nogle af de dårligste pladser, og så skal I to oven i købet gå forrest, når hele holdet skal op til alteret om lidt, og tilbage igen lidt senere. De to sidste ting kan vi ikke gøre noget ved, for nogen skal jo sidde, hvor I sidder, og nogen skal gå forrest. Men når det gælder jeres højde, vil I en dag opdage, at det er, som om nogen har hældt gødning ud over jer. Pludselig spirer I som forårsblomster, så I måske bliver højere end Marika og Tobias, der har fået de bagerste bænke i dag. I løbet af de næste 3-4 år skal I altså nok blive høje alle sammen. Indtil da vil de laveste af jer jævnligt høre bemærkningen: ”Ih, hvor er du blevet stor!”.

Det er tiden, der spiller ind, når andre bemærker, at I er vokset. Hvis man så jer hver dag, ville man ikke på samme måde bemærke, at I skyder i vejret. Men det er klart, at man bliver forbløffet, når man, sidst man så jer, talte med en lille snotunge, og nu præsenteres for et menneskeligt Eiffeltårn. Lige pludselig må I også selv vænne jer til, at I bliver tiltalt som voksne; at folk faktisk forventer, at I er ansvarsfulde og fornuftige mennesker. Om ikke før, går det i hvert fald på det tidspunkt op for jer, at tiden er gået, og at der har fundet forandringer sted. Da kan I ikke længere undskylde jer med, at I bare er børn. Derfor er det om at nyde det, så længe man ikke ligner en voksen. Ja, det kan faktisk være en fordel at være lav længst muligt, for den ene dag tager den anden, og pludselig er I ikke børn længere.

Jeres forældre siger sikkert også ind imellem, at de ikke fatter, hvor tiden bliver af. Når de siger sådan, er det typisk jer, de bruger som målestok. De kan jo huske, dengang I blev født, døbt, kom i vuggestue, børnehave, 0. klasse og så videre. I kraft af jer opstår

der mærkedage i jeres forældres liv; mærkedage, der – når de tænker tilbage – synes at falde som perler på en snor. Når jeres forældres tanker går tilbage i tiden, kunne I lige så godt være født for et år eller to siden, for tid er et elastisk begreb. Tiden kan strække sig ud eller ind. Den går hurtigt, når man er optaget af noget, og langsomt når man keder sig. Tiden går også langsomt for folk, der har mistet en nærtstående. Ligesom når man er syg, bliver den efterladte utålmodig, fordi det er opslidende at sørge. Men sorg er ikke noget, man bare lige lægger fra sig. Det er noget, man skal kæmpe sig igennem og aldrig helt slipper af med, selvom mange ellers tror det og derfor forbløffet kan finde på at sige: ”Nå, er du stadig ked af det? Det er jo ellers et halvt år siden, han døde”. Når det er rigtig galt, får man en opfordring med på vejen, som for eksempel: ”Skulle du ikke se at komme videre?”

Videre kommer de fleste, men de gør det i deres eget tempo, og det skal de have lov til.

At den samme tidsperiode kan tage lang tid for nogle og kort tid for andre spiller ind i det, vi hørte Jesus sige før: ”En kort tid, så ser I mig ikke længere, og atter en kort tid, så skal I se mig.”

Det første må man give ham ret i. ”En kort tid, så ser I mig ikke længere”. Jesus siger dette aftenen inden sin henrettelse. Selvom Jesus også tidligere havde mere end antydnet, hvad det hele skulle ende med, må hans død være kommet som et forfærdeligt chok for disciplene, som diskret havde afvist hans forudsigelser. De havde simpelthen været for svære at forholde sig til, for hvis man ved, at andre stræber én efter livet, stikker man da af! Dertil kom, at Jesus ikke alene havde talt om, at han skulle dø. Han havde også talt om, at han skulle genopstå, og selvom disciplene havde set ham vække døde til live igen, syntes de, at det var lige lovlig usandsynligt, at han skulle kunne gøre det samme med sig selv. Det ville svare til, at en død genoplivede sig selv med hjertemassage. Hvis de havde svært ved at tro den første del af Jesu sætning, havde de bestemt ikke lettere ved at acceptere den sidste: ”...og atter en kort tid, så skal I se

mig.” Evangelisten er da også så grundig med at gengive disciplenes forvirring, at det næsten bliver komisk: ”Da sagde nogle af hans disciple til hinanden: »Hvad er meningen med det, han siger til os: En kort tid, så ser I mig ikke, og atter en kort tid, så skal I se mig? og: Jeg går til Faderen?« De sagde altså: »Hvad mener han med at sige: En kort tid? Vi forstår ikke, hvad han taler om.«” Disciplene har så svært ved at fatte, hvad Jesus mener, at de er tilbøjelige til at forkaste det som vrøvl.

Der er da også ét punkt, hvor Jesus taler usandt – i hvert fald når man ser sagen fra disciplenes perspektiv. Da det viste sig, at Jesus havde haft ret i, at der kun gik kort tid, inden de ikke længere skulle se ham, fik de endnu sværere ved at tro, at de efter nok en kort periode skulle gense ham. Disciplene må have været fuldstændig fortvivlede, da Jesus døde. De havde satset alt på ham. Han havde været så overbevisende, men nu havde han vist sig at være et flop. De må have været skamfulde over deres godtroenhed. De havde ladet sig narre af en kvaksalver, der i den grad havde misbrugt deres tillid. Det hele blev blot værre af, at de ikke kunne hitte ud af, hvordan han havde båret sig ad med at snyde dem. Han måtte have været en ualmindelig dygtig illusionist. Men lige meget hjalp det ham nu, hvor han var blevet slået ihjel. Fulde af skuffelse og modløshed må tiden have sneget sig afsted for disciplene. Tiden faldt dem uendelig lang, og derfor var det forkert, at de skulle gense ham efter endnu en kort tid.

Da solen stod op påskemorgen og skinnede på den tomme grav, må det mellemliggende halvandet døgn altså have føltes som en uendelighed af skam, skuffelse og sorg. Målt i timer havde perioden været begrænset, og set fra den synsvinkel havde Jesus ikke løjet. Men mentalt have perioden været en lang ørkenvandring.

Så meget desto større må disciplenes forbløffelse og glæde have været påskemorgen. Ikke nok med, at de alligevel ikke havde ladet sig narre. Her stod ikke kun deres stolthed på spil, for Jesus havde kæmpet mod døden og begrænset dens magt, så

disciplene også kunne gøre sig forhåbninger om en opstandelse, når de engang døde. Det havde været hele den forfærdeligt håbløse ventetid værd.

Måske kom nogle af disciplene i tanke om, hvad Jesus havde sagt få dage forinden: ”I skal sørge, men jeres sorg skal blive til glæde. Når kvinden skal føde, har hun det svært, fordi hendes time er kommet; men når hun har født sit barn, husker hun ikke mere sin trængsel af glæde over, at et menneske er født til verden.”

Jeg vil tro, at der sidder nogle mødre – og måske også bedstemødre – nu og tænker tilbage på dengang, I konfirmander eller jeres forældre blev født. Jesu beskrivelse af en fødsel er kort og præcis: ”Når kvinden skal føde, har hun det svært”. Jeg har været med til alle mine tre børns fødsler, og man er ikke i tvivl om, at det er noget, der gør ondt. Som far til ungerne gør man, hvad man kan for at lindre smerterne, men det er faktisk ret begrænset, hvad man kan stille op. Det er moderen, der skal udføre den hårde del af arbejdet, og hun kan godt blive temmelig vrissen af alle de smerter, hun skal tackle. Det opdagede jeg ved min datters fødsel, hvor min kone fik akupunktur. Sygeplejersken stak nogle nåle i hendes tær og en enkelt i hovedbunden. Vi fik at vide, at for langt de fleste fødende kvinder dæmper denne behandling smerterne, men for nogle få sætter den yderligere gang i veerne. Beklageligvis gjorde det sidste sig gældende for min kone, hvilket ikke ligefrem gavnede hendes humør. Det gik dog først for alvor op for mig, da jeg fortalte hende, at nålen i hendes hovedbund fik hende til at ligne Dipsy fra Teletubbies. Den bemærkning gjorde stemningen i lokalet forholdsvis anstrengt, men så snart fødslen var overstået, var både min lidt for kække bemærkning og de heftige smerter glemt, for som Jesus siger: Når kvinden ”har født sit barn, husker hun ikke mere sin trængsel af glæde over, at et menneske er født til verden.”

Sådan forholdt det sig også for disciplene. Den sjælelige smerte, fortvivlelsen, skammen og sorgen, der fulgte på Jesu død, forsvandt med hans opstandelse, for som det gælder ved en fødsel, bragte påskemorgen nyt liv med sig. Det var ikke kun Jesus,

der havde fået nyt liv. Han havde ændret dødens vilkår, så vi alle kan gøre os håb om, at det liv, vi lever her og nu, kun er begyndelsen på et evigt liv.

Faktisk var det, hvad I konfirmander fik at vide, da I blev døbt. Da fik I nemlig Gud løfte på, at han aldrig vil slippe jer – end ikke i døden. Det er dette løfte, han bekræfter ved konfirmationen.

Konfirmationen har I glædet jer til igennem de seneste mange måneder, men nu er ventetiden slut, og set i tilbageblik vil den snart synes ganske kort, for tiden er som sagt et elastisk begreb. Konfirmationen har været værd at vente på, derfor fylder tiden op til ikke længere så meget. Nu gælder det bare om for hver enkelt af jer at nyde dagen fuldt ud, og siden huske på dens betydning.

Amen.